

РЕШЕНИЕ

№ 278

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на деветнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
в присъствието на прокурора С. Г. Т.
като разгледа докладваното от Емилия Колева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231000600586 по описа за 2023 година

С присъда № 26004 от 10.02.2023г. по НОХД № 1846/2018г. Софийски градски съд, НК, 14 състав е признал подсъдимия О. Б. С. / със снета по делото самоличност/ за невиновен в това, че в периода от 01.01.2012г. до 16.04.2015г. в гр.София, ТД на НАП „Младост“, при условията на продължавано престъпление, с четири деяния, които осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, да е избегнал установяване на данъчни задължения в особено големи размери, представляващи данък върху доходите на физическите лица в размер на 27 045.61 лева, като не подал декларация и затаил истина в подадени декларации, както следва:

1. За времето от 01.01.2012г. до 30.04.2012г., в гр.София, ТД на НАП „Младост“, избегнал установяване на данъчни задължения в размер на 533.19 лева, като не подал данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ, за доходи от други източници по смисъла на чл.35, т.6 от ЗДДФЛ в размер на 5 331.91 лева;

2. На 15.02.2013г., в гр.София, ТД на НАП „Младост“, избегнал установяване на данъчни задължения в размер на 1 512.42 лева, като затаил истина в данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ, с вх. № 22439130074334, където в част IV, ред 5 не декларирал доходи от други източници по смисъла на чл.35, т.6 от ЗДДФЛ в размер на 14 314.18 лева;

3. На 07.03.2014г., в гр.София, ТД на НАП „Младост“, избегнал установяване на данъчни задължения в размер на 10 000.00 лева, като затаил истина в данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ, с вх. № 224391400130830, където в част IV, ред 5 не декларирал доходи от други източници по смисъла на чл.35, т.6 от ЗДДФЛ в размер на 100 000.00 лева, получени на ръка в гр.София на 06.08.2013г. от Ю. Й. И.;

4. На 16.04.2015г., в гр.София, ТД на НАП „Младост“, избегнал установяване на данъчни задължения в размер на 15 000.00 лева, като затаил истина в данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ, с вх. № 224391500531363, където в част III, ред 6 не декларирал доходи от други източници по смисъла на чл.35, т.6 от ЗДДФЛ в размер на 150 000.00 лева, получени на ръка в гр.София на 18.03.2014г. от Ю. Й. И., поради което и на основание чл.304 от НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение по чл.255, ал.3, вр. ал.1, т.1 и т.2, вр. чл.26, ал.1 от НК.

За проверка на присъдата в законния срок е постъпил въззивен протест от прокурор при СГП в частта относно оправдаването на подсъдимия по пункт 3 и 4 от продължаваното престъпление. Поддържа, че присъдата в тази ѝ част е необоснована и неправилна. Счита за доказано, че подс.С. е получил на ръка инкриминираните по тези пунктове парични суми. Позовава се на показанията на св.Л. като ясни, последователни, логични и кореспондиращи на останалия доказателствен материал. Същите се допълвали и потвърждавали от показанията на св.И., която като касиер, фактически е предоставила процесните суми по пункт 3 и 4 от обвинителния акт. В подкрепа били и справките от деня, в които се описвали паричните суми, предоставяни на различни лица. Показанията на свидетелите относно инкриминираните дати на посещение в офиса се потвърждавали и от данните, вписани в посетителския дневник на сградата. Липсвали доказателства, от които да се направи извод, че получените суми на ръка от подсъдимия са нещо друго, освен доход, който е следвало да бъде деклариран. Счита, че събраните доказателства не са били подложени на внимателна проверка и преценка в тяхната съвкупност и анализът им не съответствал на изискванията на чл.305, ал.3 от НПК. Моли да бъде отменена присъдата и бъде постановена нова, с която подсъдимият С. бъде признат за виновен по повдигнатите му обвинения по чл.255, ал.3, вр.ал.1, т.1 и т.2, вр.чл.26, ал.1 от НК по п.3 и п.4.

С въззивния протест не се сочат и представят доказателства, не се правят доказателствени искания.

Представителят на Софийска Апелативна прокуратура в съдебно заседание пред въззивния съд поддържа протеста по съображенията, изложени в него. Счита, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна. Сочи, че СГС неправилно се е позовал на административното производство, свързано с обжалване на ревизионния акт. Счита, че е без значение основанието, на което подсъдимият е взел сумите и същите са дължими като данък. Моли да бъде отменена присъдата и постановена нова, с която подсъдимият бъде признат за виновен по п.3 и п.4 от обвинителния акт и му бъде наложено наказание в съответствие с размера, предвиден в закона.

Защитата на подс.С. - адв.К., счита, че протеста е неоснователен. Сочи, че заключението на приетата от първия съд ССЕ не установява несъответствие между декларираните доходи и разполагаемите суми на подсъдимия. Решението на ВАС за отмяна на ревизионния акт е поради отсъствието на договори и годни основания за процесните суми. Счита, че оправдателната присъда е правилна поради липса на установеност относно основание за предаване на сумите.

Подсъдимият С. в лична защита поддържа казаното от защитника си.

В предоставената му последна дума С. моли съдът да не уважава протеста и да потвърди оправдателната присъда.

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, като обсъди доводите, изложени в

протеста, материалите по делото и като съобрази становищата на страните, застъпени в съдебно заседание, намира за установено следното:

След извършено прецизно съдебно следствие, Софийски градски съд е събрал доказателствата, имащи значение за правилното му решаване. При извършения собствен анализ на доказателствата по делото, настоящия състав възприе изцяло фактическите изводи на СГС, а именно:

Подсъдимият О. Б. С. е роден на *****г. в гр.Плевен, българин, български гражданин, с висше образование, женен, неосъждан, с ЕГН *****.

Към инкриминирания период подсъдимият О. С. бил едноличен собственик на медия „Фрог Нюз“. Освен това, заедно с В. П., бил съиздател на вестник „Торнадо“..

В началото на 90-те години свидетелят Б. Л. работел в ЦКБ. Запознал се с Ц. В., тъй като бил клиент на банката. В. бил собственик на няколко дружества. През 1995г. станал изпълнителен директор на ЦКБ, поради което прехвърлил собствеността на дружествата си на други лица, но само формално. Реално, останал техен собственик.

През 1998г. Ц. В. предложил на Б. Л. да започне работа в неговата „Фирма“, като счетоводител. Тази „Фирма“ не била юридическо лице и официално не съществувала. Същата включвала множество дружества, собственост на различни лица, които само формално били собственици, но реално дружествата са били собственост на Ц. В. и управлявани от него. Официално Л. сключил договор с едно от тези дружества - „Фина - С“ АД, но извършвал счетоводството на всички дружества. Освен това, В. заявил пред всички служители, че ще комуникира само с Л. и ще им поставя задачи чрез него. Първоначално, местоработата му била в гр.София, бул.„Васил Левски“ № 45, където се помещавал офисът на „Фирмата“. След това офисът сменил няколко пъти местонахождението си, като в началото на 2013г. се преместил в сграда на бул. „Цар Борис III“ № 15.

В периода август 2013г. до март 2014г. свидетелят Ц. В. бил председател на Надзорния съвет на Корпоративна търговска банка, на която бил мажоритарен акционер, но ежедневно се информирал за паричните потоци на дружествата. Парите, които постъпвали по сметките на дружествата съставляващи „Фирмата“, основно били от отпуснати от КТБ кредити. След постъпването

им по банковите сметки, парите се изтегляли и се съхранявали в касата на „Фирмата“. Документите, касаещи дейността на дружествата, се оставяли на обособено за това място при охраната на сградата, където официалните управители идвали и ги подписвали.

Свидетелят Л. всеки ден докладвал на Ц. В. за постъпленията в касата, за всички разходи, независимо от размера и основанията за извършването им, като му давал справки, в които били отразени всички постъпления и разходи.

Движението на паричните потоци в касата се отразявали ежедневно в справка, изготвяна от касиера - свидетелката Ю. И.. Тя била част от друга справка, съдържаща цялата информация, касаеща дружествата. Същата била изготвяна от В. Н., доверен на В. служител, но отговорността за достоверността на съдържащата се в тях информация била на Л.. Изготвяла се в два екземпляра - единият за Ц. В., а вторият, към който имало прикачени помощни материали, оставал за свидетеля Л.. Екземплярът, който бил предназначен за В. се оставял на бюрото му, като това се случвало всяка вечер. Обичайната практика била В. да посещава офиса сутрин, преди да отиде на работа в КТБ. Провеждал среща със служителите си, запознавал се със справката и ако имал въпроси относно съдържанието ѝ, се обръщал към Б. Л.. Касата представлявала обособено помещение в офиса на „Фирмата“. Касиер била свидетелката Ю. И.. Ключ от нея имали единствено касиерът и Ц. В.. В различни периоди е имало и втори касиер. В касата постъпвали не само парите на дружествата, но и лични такива на В.. Последния бил информиран ежедневно за постъпленията в нея. Разходваните от нея средства били единствено по негово нареждане. Движенията на паричните средства не се осчетоводявали, а само се изготвяла справката. На ежедневната сутрешна среща със служителите на „Фирмата“ В. първо се запознавал със справката, отнасяща се до паричните потоци на касата на „Фирмата“, и след това поставял конкретни задачи на служителите си. Заплащането на суми от касата В. обичайно възлагал на Л.. Тези задачи се поставяли устно и не се изготвяли никакви документи за това. Понякога поставял за изпълнение задачи на Л. и по-късно през деня. За поставените на Л. задачи, не се е налагало В. да уведомява други лица, в т.ч. и касиера.

Към този период подсъдимият и Ц. В. се познавали. Поводът за запознанството им бил поискано от подсъдимия интервю. Срещали са се

многократно, както в кабинета на В. в КТБ, така и в офиса му в сградата на бул.,„Цар Борис III“. На една от срещите им на бул.,„Цар Борис III“, В. запознал подсъдимия със свидетеля Л.. Впоследствие, на някоя от другите им срещи, присъствал и В. П., съиздателят на вестник „Торнадо“. Вестникът имал задължение към печатница, за погасяването на което не разполагал със средства, поради което подсъдимият поискал от Ц. В. заем в размер на 300 000.00 лева. В. се съгласил да предостави заем в размер на поисканата сума и бил сключен договор за заем, като страни по него били вестникът и някое от дружествата на „Фирмата“. Сумата била преведена по банков път и с нея било погасено задължението на медията към печатницата. Заемът не бил върнат в уговорения срок, както и след това.

Освен за лични срещи с Ц. В., подсъдимият С. посетил сградата на бул. „Цар Борис III“ на два пъти по друг повод - на 06.08.2013г. и на 18.03.2014г.

Сутринта на 06.08.2013г. Б. Л. получил нареждане от Ц. В. да осигури сумата от 100 000.00 лева на О. С.. Указал му лично да заведе подсъдимия до касата на „Фирмата“, от която да му се дадат 100 000.00 лева. Освен това, имало и изрично указание да не се подписват никакви документи от страна на подсъдимия С. - нито към някое от дружествата, нито към Ц. В.. Последното указание било дадено, предвид това, че в някои случаи лицето, на което се предават парични средства от касата, подписва никакви документи към съответното дружество, от което се осигуряват. След като получил нареждането от Ц. В., Б. Л. уведомил касиерката Ю. И., че следва да бъде осигурена тази сума в наличност. Същия ден, около 11.30 часа, подсъдимият С. отишъл в сградата на бул.,„Цар Борис III“. На рецепцията съобщил, че има среща с Б. Л.. Последният бил уведомен за посещението, след което потвърдил. В 11.37 часа било отразено в нарочен дневник, че О. С. е допуснат на 6 етаж на сградата за посещение на свидетеля Л.. На този етаж се намирал кабинета на свидетеля, както и касата на „Фирмата“. След като се срещнали, Б. Л. завел подсъдимия до касата и разпоредил на касиерката Ю. И. да предаде сумата от 100 000.00 лева. Тази сума била приготвена от свидетелката И.. Последната предала сумата на Б. Л., след което последният я предал на подсъдимия. Двамата напуснали помещението и подсъдимият си тръгнал. Свидетелят Л. отразил в ежедневната справка, изготвяна за Ц. В., предаването на сумата от касата на подсъдимия С.. Този факт бил отразен и от касиерката И. в изготвяната от нея справка за наличността на касата и

движенията на паричните средства в нея за деня, която била част от изготвяната от В. Н. и представяна от Л. на В. справка. В последната било отразено единствено предаването на сумата, като не било посочено основанието за това. Свидетелят В. се запознал със съдържанието ѝ в присъствието на Л. и не направил никакви забележки или възражения по отношение на предадената на С. сума.

На 18.03.2014г. Б. Л. отново получил нареждане от Ц. В. да осигури от касата на „Фирмата“ парична сума за О. С.. Този път сумата била в размер на 150 000.00 лева. Указанието било идентично с предходното, а именно да не се подписват никакви документи от страна на О.ов. Свидетелят Л. уведомил касиерката И., че следва да бъде осигурена тази сума, както и че тя лично трябва да я предаде на подсъдимия, тъй като имал ангажименти извън офиса и нямал възможност да присъства. Същия ден, около обяд, подсъдимият С. отишъл в сградата на бул.„Цар Борис III“. На рецепцията било отразено в дневника за посетители, че О. С. е допуснат в 11.55 часа на 6 етаж на сградата за посещение на свидетелката Ю. И.. Подсъдимият се срещнал с Ю. И. и същата му дала сумата от 150 000.00 лева.

Предаването на сумата от 150 000.00 лева на подсъдимия било отразено в ежедневната справка, изготвяна за Ц. В., като отново не било посочено основанието за това. Основанията за предаването и на двете суми останали неизвестни, както за свидетелката И., така и за Б. Л., тъй като не били изготвяни никакви документи, нито пък Ц. В. или О. С. дали информация по отношение на тези обстоятелства. Свидетелят Л. допускал, че е възможно сумите да са били предназначени за „медийно осигуряване“ на Ц. В., тъй като в този период имало „медийни атаки“ срещу него. В. споделял, че следвало да противодейства на тези „атаки“ с подходи и средства от всякакво естество, като например да отправи предложения към журналисти за по-високо платена работа в телевизия TV7, негова собственост към този период, заплащане на суми в брой и др. В тази връзка, В. заплащал различни суми на определени лица, като на някои от тях заплащането било еднократно, на други многократно. В тези случаи В. изисквал да му се осигурят сумите и той лично комуникирал с тези лица. Подсъдимият С. многократно се срещал с Ц. В., като по време на някои от тези срещи Б. Л. носел на В. пари в брой от касата на „Фирмата“ и отразени като дадени на О. С.. В никой от случаите обаче, не му станала известна причината за даването на пари в брой на подсъдимия С..

До спирането на дейността на КТБ на 20.06.2014г. и напускането на „Фирмата“ от страна на свидетеля Б. Л., взетите от подсъдимия суми не били върнати.

Свидетелката Б. Я. работела в ТД на НАП София от 1996г. От 2011 или 2012г. заемала длъжността „Главен инспектор по приходите“. Във връзка с извършвана ревизия на Ц. В., свидетелката се запознала с материали от досъдебно производство, водено срещу В., в качеството му на управител на КТБ. Случайно видяла показания на свидетелите Б. Л. и Ю. И., които съдържаха данни за получени пари в брой от подсъдимия и решила да изиска същите официално от СГП, по съответния ред. Въз основа на тези материали била назначена проверка от Д. Д. - началник сектор „Ревизии“. Проверката била извършена от свидетелите Б. Я. и Ф. Т.. В хода на същата, освен обичайните доказателства, приобщили и показанията на свидетелите Б. Л. и Ю. И., дадени по посоченото по-горе досъдебно производство. Проверката завършила с доклад, в който било отразено несъответствие между доходите на подсъдимия и извършените от него разходи, като тази разлика най-вече се получила в резултат на данните, съдържащи се в приобщените в хода на проверката свидетелски показания за получени пари в брой на 06.08.2013 и на 13.03.2014г. в общ размер 250 000.00 лева, които не били декларирани, респ. обложени с данък. Това било единствения случай, в който Я., Т. и Д. ползвали свидетелски показания дадени в наказателно производство.

В резултат на констатациите в доклада, свидетелката Д. Д. назначила ревизия на подсъдимия С., с екип Б. Я. и Ф. Т.. Същата била проведена по реда на чл.122 от ДОПК и приключила с издаването на Р А №Р-22221516005377-091- 001/03.05.2017г., в който било отразено, че са установени суми за донасяне на данък в размер на 1 467.58 лева за 2011г., на 357.12 лева за 2012г., на 10 000.00 лева за 2013г. и на 15 000.00 лева за 2014г. РА бил обжалван пред Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - София и с решение № 659 от 14.05.2018г. бил потвърден.

Подсъдимият С. обжалвал ревизионния акт пред Административен съд-София. С решение № 6895 от 14.11.2019г., постановено по адм. дело № 6136/2018г. същият бил отменен в частта на доначислен данък за 2011 г. в размер на 3 405.92 лева главница и за 2012г. в размер на 1 772.56 лева главница, ведно със съответните лихви за невнесените суми. С решение №

6413 от 29.05.2020г., влязло в сила на същата дата, ВАС обезсилил решение № 6895 от 14.11.2019г., постановено по адм. дело № 6136/2018г. по описа на АССГ, в частта, с която е отменен ревизионния акт за сумите, представляващи доначислен данък по ЗДДФЛ в размер на 1 467.58 лева за 2011г. и в размер на 357.12 лева за 2012г, ведно със съответните лихви и е прекратил делото в тази му част, тъй като приел, че АССГ се е поизнесъл извън предмета на спора. Със същото решение ВАС се е произнесъл и по останалата част на РА, като приел, че същият е незаконосъобразен, тъй като органите по приходите са изградили изводите си въз основа свидетелските показания на Б. Л. и Ю. И., които, в конкретния случай, са недопустими по ДОПК. Според ВАС, показанията на тези свидетели могат да послужат като основание за образуване на ревизионно производство, но не са допустими доказателствени средства за установяване на облигационно отношение, с оглед неговата стойност, а именно над 5 000.00 лева. На следващо място, ВАС е приел, че с тези доказателства се установява единствено предаването на двете суми - 100 000.00 лева през 2013г. и 150 000.00 лева през 2014г., но не и основаниято за предаването им, поради което намерил за неустановено получените от О. С. сума да представляват доход, подлежащ на облагане. В решението си ВАС отбелязва също, че обстоятелството, че ревизионното производство е протекло по реда на чл.122 от ДОПК не отменя задължението на органите по приходите да установят, с предвидените в ДОПК доказателствени средства, получаването на сумите, техния размер и основаниято за получаването им.

В хода на досъдебното производство е назначена и изготвена съдебно-счетоводна експертиза. В съдебно заседание, проведено на 12.12.2022г. вещите лица заявяват, че изготвената от тях в досъдебното производство експертиза е непълна, тъй като не са изследвали доходите на съпругата на О. С., респ. не са включени в приходната част, а в разходната са включени разходите на цялото семейство. Вещите лица заявяват също, че експертизата е изготвена по този начин, защото така е била поставена задачата, но според тях, при изследване на приходите на съпругата на С., заключението ще бъде различно от това, което са направили в изготвената от тях експертиза.

С оглед заявеното от вещите лица, в хода на съдебното следствие е назначена нова, тройна съдебно-счетоводна експертиза. Според заключението на същата не се установява несъответствие между

декларираните доходи и разполагаеми наличности в режим СИО за периода 01.01.2010г. до 31.12.2014г. на О. С. и съпругата му М. С. и направените от тях разходи. В съдебно заседание вещите лица уточняват, че при анализа на използваните източници на информация относно всички парични средства на съпругеската имуществена общност са преценявали конкретно за всеки един паричен поток дали представлява доход или не, какъвто напр. е получен заем.

Описаните факти СГС е приел за установени въз основа на следните доказателства и доказателствени средства, събрани в хода на наказателното производство – *гласни* – обясненията на подсъдимия О. С. / л.338, т.2 от съдебното дело/, показанията на свидетелите Б. Л., дадени в хода на съдебното следствие / л.219, т.2 от съдебното дело/ и приобщените по реда чл.281, ал.1, т.1, пр.2 от НПК /л.38, т.2 от съдебното дело/, Ф. Т., дадени в хода на съдебното следствие /л.234, т.2 от съдебното дело/, Д. Д., дадени в хода на съдебното следствие / л.238, т.2 от съдебното дело/, Б. Я., дадени в хода на съдебното следствие / л.240, т.2 от съдебното дело/, Ю. И., дадени в хода на съдебното следствие /л.242, т.2 от съдебното дело/ и приобщените по реда чл.281, ал.1, т.2, пр.2 от НПК / л.14, т.2 от съдебното дело/, показанията на свидетеля Ц. В., приобщени по делото, чрез проведен разпит по делегация / л.202, т.2 от съдебното дело/; *способи на доказване* – заключението на тройната съдебно-счетоводна експертиза, допусната в хода на съдебното следствие /л.275, т.2 от съдебното дело/; писмените доказателства и свидетелство за съдимост на подсъдимия.

Въззивният състав, след като извърши собствен анализ на доказателствената съвкупност, достигна до аналогичен на възприетите от първата инстанция изводи относно фактологията на събитията.

Първостепенният съд е изпълнил задължението си и е извършил задълбочен анализ на приобщените по делото доказателствени източници. Преди всичко СГС е отделил спорните от безспорните обстоятелства. След като е отделил безспорните обстоятелства, СГС е извършил внимателен и критичен анализ на тези доказателствени източници, които съдържат противоречива информация относно релевантни и включени в предмета на доказване факти по делото.

Така, безспорно между страните по делото е, че на инкриминираните дати подсъдимият е посетил сградата на бул., „Цар Борис III“. По безпротиворечив начин са установени и обстоятелствата, свързани с причината за извършената по отношение на подсъдимия данъчна ревизия, както и резултатите от нея.

Спор по делото има относно това получил ли е подсъдимият на посочените в обвинителния акт дати инкриминираните суми. В тази насока се очертават две групи гласни доказателствени източници, които поддържат диаметрално противоположни твърдения. От една страна са обясненията на подсъдимия и показанията на св.В. – лицето по чието нареждане са му предадени тези суми според обвинението, които отричат да са имали подобни взаимоотношения от паричен характер. От друга страна са показанията на свидетелите Б. Л.-счетоводител, и Ю. И.-касиер, във „Фирмата“, които подробно описват обстоятелствата, при които парите са били предадени на подсъдимия, респ. по чие нареждане.

За да обоснове фактологията си, СГС е подложил на внимателен анализ гласните доказателствени източници за тяхната достоверност и правилно е приел, че показанията на свидетелите Л. и И. са логични, последователни и кореспондиращи, както помежду си, така и с останалия доказателствен материал. На стр.14-15 от мотивите на присъдата първостепенният съд е изложил подробните си съображения, поради които е приел, че посочените свидетели правдиво и добросъвестно описват събитията, които са възприели лично.

Особено информативни са показанията на св.Л., който поради естеството на отношенията си със св.В. и длъжността, която е заемал, е бил наясно с движението на паричните средства, постъпващи от дейността на фирмите, контролирани от него. Разпитът на този свидетел в съдебно заседание е изключително подробен, вкл. са приобщени показанията, които същият е давал пред друг състав на СГС. В него той описва структурата на „Фирмата“ и характера на задълженията си като главен счетоводител по съставянето на финансовите отчети на дружествата на В.. От показанията става ясно, че пари от касата на „Фирмата“ са излизали само по нареждане на В., в повечето случаи давано устно. Самият Л. не е имал ключ от касата. Същият не е разполагал с информация относно основанието, на което изплаща сумите, за които е получавал нареждане от В., вкл. относно инкриминираните парични средства, дадени в брой на подсъдимия. Изрично свидетелят е посочил: „Аз не знаех дали това е неговия хонорар, дали се възстановяват направени разходи, дали е дарение или възстановяване на заем...“. В показанията си св.Л. изказва някои свои предположения относно основанието за даване на сумите, с изричната уговорка, че това са били задачи с доверителен характер. Свидателят уточнява, че е имало и случаи, в които „Фирмата“, чрез някое от дружествата си, е финансирала „Торнадо медия“ - фирмата на подсъдимия, на основание подписан договор за заем. В показанията си св.Л. в детайли описва начина на предаване на инкриминираните суми, което технически е извършвано от св.Ю. И. – касиер във „Фирмата“. В ежедневната справка било достатъчно да е записано „О. С.“ и размера на сумата, а основанието за даването ѝ оставало неизвестно за свидетеля. Л. твърди, че и в двата случая не е издаван никакъв документ за предаване на сумите.

В пълна кореспонденция на показанията на св.Л. са тези на св.И., която по това време е заемала длъжността „касиер“ във „Фирмата“. Във връзка с процесните два случая, същата заявява, че действително е предала от касата на св.В. инкриминираните парични суми на подсъдимия. Свидетелката подробно разказва за движението на паричните потоци от фирмите, свързани с В. и начина на документиране на приходната и разходната част от касата в ежедневни справки, изготвяни от нея. Свидетелката е категорична относно предадените на подсъдимия суми, които съответно е била вписала в дневните справки. Същата и в двата случая е изпълнявала нареждане, дадено ѝ от св.Л., в първия от които самият той е присъствал. Не знае на какво основание предава парите на О. С., последният не е подписвал никакъв документ пред нея за получаването им.

Внимателният прочит и съпоставка на информацията, съдържаща се в посочените гласни доказателства, изходящи от св.Л. и св.И., доведе и настоящия състав до извод, че същите са достоверни и в необходимата степен съставляват надеждна основа за обосноваване на фактическия извод, че на инкриминираните две дати подсъдимият е получил съответно 100 000 лева и 150 000 лева, предадени му лично от св.И. по нареждане на св.Л., действащ от своя страна по нареждане на св.В.. Няма никаква причина да не бъдат кредитирани показанията на тези свидетели – същите са били служители на В., самите те не се намират в никаква връзка, която да води до съмнение за пристрастност или тенденциозност. Разказите им по убедителен начин се допълват. Освен това, показанията им кореспондират на приобщени по делото писмени доказателства – справките, отразяващи движението на паричните потоци в касата на „Фирмата“ на В., вкл. за инкриминираните дати, и вписаните посещения на подсъдимия именно на тези две дати в Дневника за посетителите в сградата, където се е намирала касата.

Така възприетите от първостепенния съд доказателствени източници напълно опровергават обясненията на подс.С., който отрича да е получил инкриминираните суми, поради което и същите правилно не са кредитирани. Показанията на св.В., дадени от него в изпълнение на съдебна поръчка, са схематични и ориентирани към отричане да е нареждал на своите служители да предадат на С. инкриминираните суми. Нещо повече, изказани са от него съмнения, че свидетелите Л. и И. неправомерно са отклонявали средства от Фирмата без негово знание и разрешение. Въззивният съд, подобно на СГС, оцени тези показания като недостоверни. В тази връзка САС съобщи, че се касае за свидетел, който е оперирал със значителни парични средства, управлявал е, вкл. чрез трети лица, не малък брой фирми, което е съсредоточавало ежедневни приходи и разходи в една общо каса, без ясна отчетност. Тук не е мястото да се изследват причините, поради които по този начин именно са функционирали дружествата, свързани с личността на В., но единствено следва да се отбележи, че е ставало въпрос за разгърната дейност, от която са се извличали мащабни финансови постъпления. Свидетелите Л. и И. съобщават за начина, по който В. ежедневно е бил информиран за

движението на паричните потоци, което показва, че независимо от мащабите, същият е упражнявал достатъчно строг и непрекъснат контрол. И двете лица са многогодишни негови служители и са имали достъп до доверителна информация, което несъмнено сочи на изградени лоялни отношения с работодателя. В тази връзка трудно може да бъде възприета версията, че чрез вписването на инкриминираните суми в дневната справка, същите са злоупотребили с неговото доверие, в какъвто смисъл са твърденията на В.. От друга страна, неговата позиция на отричане е обяснима, тъй като признаването на предаването на подобни суми веднага поставя въпроса за техния произход, деклариране като разход, основание за предаването и пр., на които съвсем логично е лицето да не желае да отговаря.

Като доказателства по делото са приобщени и показанията на данъчните служители, които подробно описват повода за извършване на данъчната ревизия по отношение на подс.С., резултатите от нея и съответно съставените документи. Съдържащата се в техните показания информация не допринася съществено за изясняване на главния спорен по делото въпрос, доколкото използването от тях доказателствени източници касаят друго досъдебно производство. Развилото се административно производство във връзка със съставения от тях ревизионен акт и резултатът от постановените решения на Административен съд – София и ВАС, няма обвързваща доказателствена сила по настоящото дело, поради което правилно и законосъобразно СГС изцяло е обосновал фактическите си изводи въз основа на доказателствени източници, приобщени по реда на НПК.

Правилно СГС е възприел като обосновано и компетентно заключението на допуснатата в хода на съдебното следствие тройна съдебно-счетоводна експертиза. Вещите лица са защитили заключението си, че не се установява несъответствие между декларираните доходи и разполагаеми наличности в режим СИО и направените разходи от подсъдимия и съпругата му през инкриминирания период. Заключението е обосновано въз основа на всички доказателствата по делото, като е извършен критичен анализ на констатациите в актовете, издадени от данъчната администрация – ревизионен акт и ревизионен доклад. Вещите лица са дали изчерпателни отговори на поставените им задачи, без да излизат от пределите на своята компетентност.

От правна страна:

При така установената фактология и САС прие, че подсъдимият С. не е осъществил престъплението по чл.255, ал.3, вр. ал.1, т.2, вр.чл.26, ал.1 от НК, вменено му по п.3 и п.4 от обвинителния акт.

Първостепенният съд е изложил убедителни правни аргументи, с които е обосновал защо приема за неустановено подсъдимият да е извършил престъплението, за което е бил привлечен към отговорност.

Предмет на настоящото въззивно производство са единствено обвиненията по п.3 и п.4 от обвинението, доколкото в тази част присъдата е протестирана от прокурора.

Непосредствен обект на престъпната дейност, за която подс.С. е привлечен към отговорност, са обществените отношения, свързани с нормалното и законосъобразното

функциониране на данъчната система на държавата. Чрез инкриминираните в посочената материално - правна разпоредба на чл.255, ал.1 от НК действия пряко се въздейства върху конституционно закрепеното задължение на гражданите да заплащат определените със закони данъци. От своя страна, данъкът представлява публично държавно вземане, установено на базата на задължителност, безвъзмездност и безвъзвратност, като неговото реализиране е гарантирано с държавна принуда. На това публично субективно право на държавата съответства задължението на гражданите, закрепено в чл.60, ал.1 от Конституцията, за заплащане на данъци и такси, установени със закон, съобразно своите доходи и имущество.

За да е изпълнен състава на престъплението по чл.255, ал.1, т.2 от НК следва от обективна страна деецът да е затаил истина в данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ, в какъвто смисъл е обвинението по п.3 и п.4 от обвинителния акт.

Преди да се пристъпи към същината по приложението на материалния закон, следва да се посочи действащата нормативна база във връзка с интересуващата казуса материя от данъчното право, и в частност тази по ЗДДФЛ. Относими и попълващи бланкета на чл.255, ал.1 от НК са разпоредбите, даващи легално определение на следните понятия: „*Местно физическо лице*“ - подс.С. е такъв по смисъла на чл.4, ал.1, т.1 от ЗДДФЛ. С оглед на това и по силата на чл.6 от същия закон принципно той е носител на задължението да заплаща данъци за придобити доходи от източници в Р България и в чужбина. „*Доход*“ е получаването на парични средства или парични еквиваленти в рамките на определен период от време, обикновено месец, тримесечия или години. „*Доходите от източници в Република България*“ са изброени в чл.8 от ЗДДФЛ. В зависимост от източника им, съгласно чл.10, ал.1 по ЗДДФЛ „*видовете доходи*“ са: 1. доходи от трудови правоотношения; 2. доходи от стопанска дейност като едноличен търговец; 3. доходи от друга стопанска дейност; 4. доходи от наем или от друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество; 5. доходи от прехвърляне на права или имущество; 6. доходи от източници по чл.35, както и доходи, облагаеми с окончателни данъци по този закон. Съгласно чл.12, ал.1 от ЗДДФЛ облагаеми по този закон са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон. В чл.13 от същия закон са изброени „*необлагаемите доходи*“. В закона изрично са посочени като облагаеми и някои „*доходи от други източници*“. Съгласно чл.35 от ЗДДФЛ „*облагаем доход*“ е брутната сума на облагаемите доходи, придобити през данъчната година. По отношение на подс.С. с обвинителния акт са вменени като облагаеми доходите от *други източници, които не са изрично посочени в този закон и не са обложени с окончателни данъци по реда на този закон или с окончателни данъци по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане* /т.6 на чл.35 от ЗДДФЛ/.

По съществото на казуса, правилно СГС е приел, че на инкриминираните две дати подсъдимият е получил съответно сумата от 100 000 лева, и сумата от 150 000 лева в брой. Същевременно обаче, съдът е счел, че доказателствата по делото не са достатъчни, за да се направи

категоричен извод относно основанието, на което тези суми са предадени на подсъдимия, след което да се обсъжда дали същите представляват облагам доход по отношение на него по смисъла на ЗДДФЛ. Никой от свидетелите, в чиито показания се съдържат данни за предаването на подс.С. на посочените суми, не се ангажира с информация относно основанието за това. В документите, които отразяват самото предаване на сумите – дневните справки, липсва записване в подобен смисъл. Самият В. изобщо отрича да е нареждал на служителите си да предават подобни суми на С.. Липсват каквито и да е документи – фактури, договори, РКО или др. подобни, които да послужат като индиция относно основанието, на което са предадени тези средства. Самото фактическо получаване на паричните средства не прави подсъдимия техен собственик, тъй като има най-разнообразни хипотези, при които впоследствие, при това в съвсем близко време, парите изцяло да са били предадени на трето лице, или дори занесени на собственика им. И ако по делото несъмнено е доказано, че подсъдимият е получил инкриминираните суми, недопустимо би било единствено въз основа на този факт да се приеме, че същите съставляват негов доход съгласно ЗДДФЛ. За да са доход, следва да е настъпило увеличение на имуществото на данъчнозадълженото лице. Именно това обстоятелство налага включването на техния размер в приходната част преди изчисляването на годишната данъчна основа. В случая не е установено дали тези парични средства са получени от подсъдимия като негов доход поради липса на данни за основанието, на което те са му предадени от касата на „Фирмата“, както и за по-нататъшната им съдба. Правилно първият съд е приел, че една присъда не може да почива на предположения относно факти, включени в предмета на доказване. В тежест на държавното обвинение е било да докаже на какво основание инкриминираните суми са предадени, респ. получени от подс.С., както и дали същото попада в хипотезиса на „други източници, които не са изрично посочени в този закон и не са обложени с окончателни данъци по реда на този закон или с окончателни данъци по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане.“, в какъвто смисъл е формулирано обвинението му.

В заключение, САС напълно се съгласява с правната аргументация на СГС. Обосновано и почиващо на закона първият съд е приел за недоказано по делото подсъдимият да е извършил престъплението по чл.255, ал.3, вр. ал.1, т.2, вр.чл.26, ал.1 от НК.

По възраженията на протестиращата страна:

В протеста недоволство от присъдата се поддържа и за факти, по които първият съд е възприел обвинителната теза. Касае се за възприетото от СГС обстоятелство, че подс.С. е получил инкриминираните по отношение на него суми. В този смисъл е уважена претенцията на обвинението да бъдат кредитирани показанията на свидетелите Л. и И., респ. са отхвърлени като недостоверни тези на В.. Същевременно, напълно необосновано с протеста се

поддържа, че получените на ръка суми „не могат да бъдат друго, освен доход“. Протестиращата страна се позовава на липсата на доказателства, че се касае за заем или за пренасяне на паричните средства от едно място на друго. Така релевирианият в протеста довод е израз на неразбиране на основен принцип в наказателното съдопроизводство, според който тежест да докаже обвинението носи прокурора. Подсъдимият не е бил длъжен да сочи доказателства защо, или на какво основание, е получил инкриминираните средства. Липсата на каквито и да е доказателства относно този факт следва да се тълкува в негова полза съгласно императива на чл.303, ал.1 от НПК, тъй като присъдата не може да почива на предположения. Напълно лишено от доказателствена опора е поддържаното в протеста, че „тези суми е следвало да бъдат декларирани.“. За въззивния състав не става съвсем ясно на какви точно обстоятелства или доказателства се позовава прокуратурата, за да се възприеме тезата на обвинението. В хода на обсъждане на доказателствата, както първият съд, така и настоящият състав с решението си, са изложили мотивите си, поради които несъмнено установеното поведението на подсъдимия във връзка с инкриминираните суми, не може да доведе като последица ангажиране на наказателната му отговорност за избягване установяване на данъчни задължения.

При направената служебна проверка на атакуваната присъда не се констатираха други основания за нейната отмяна, поради което същата следва да се потвърди изцяло.

С оглед горното и на основание чл.334, т.6, вр. чл.338 от НПК, Софийски апелативен съд, НО, 7 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 26004 от 10.02.2023г. по НОХД № 1846/2018г. на Софийски градски съд, НК, 14 състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протест пред ВКС в петнадесет дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____